

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/7/2025
Identifikačné číslo spisu: 6119256996
Dátum vydania rozhodnutia: 16.04.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:6119256996.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu BFF Central Europe s.r.o., so sídlom Mostová 2, 811 02 Bratislava, IČO: 44 414 315, zastúpeného advokátom Mgr. Tomášom Čentěšom, PhD., so sídlom Stará Vajnorská 2672/90, 831 04 Bratislava, IČO: 42 124 182, proti žalovanému Nemocnica s poliklinikou Prievidza so sídlom v Bojniciach, so sídlom Nemocničná 581/2, 972 01 Bojnice, IČO: 17 335 795, zastúpenému advokátkou JUDr. Gabrielou Reichovou, so sídlom Pavla Mudroňa 26, 036 01 Martin, IČO: 42 071 135, o zaplatenie 110 320,68 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 11Cb/9/2019, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 41Cob/67/2023-499 zo dňa 27. júna 2024 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/67/2023 - 504 zo dňa 4. septembra 2024, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prievidza (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) rozsudkom (druhým v poradí) č. k. 11Cb/9/2019 - 413 zo dňa 05.01.2023 rozhodol tak, že žalobe vyhovel, keď prvým výrokom zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 110 320,68 eur s úrokmi z omeškania 7,3 % ročne, a to zo sumy 50 541,77 eur od 01.08.2017 do 24.11.2017, zo sumy 25 270,88 eur od 25.11.2017 do zaplatenia, zo sumy 580,29 eur od 01.08.2017 do 04.12.2017, zo sumy 50 541,77 eur od 01.08.2017 do zaplatenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávok 160 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Druhým výrokom priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca podanou žalobou uplatnil voči žalovanému predmetný peňažný nárok z dôvodu, že sa stal veriteľom žalovaného ako postupník (pôvodne pod obchodným menom Magellan Central Europe s. r. o.) na základe Zmluvy o postúpení

pohľadávok č. 2017/09/204 zo dňa 23.11.2017 (ďalej aj „Zmluva o postúpení pohľadávok“). Touto zmluvou boli na žalobcu postúpené pohľadávky voči žalovanému v sume 136 171,86 eur, pozostávajúcej z fakturovanej istiny 101 663,83 eur a úrokov z omeškania v súhrnnej sume 34 508,03 eur podľa penalizačnej faktúry, spolu s príslušenstvom. Zo strany žalovaného došlo k čiastočnej úhrade uplatnenej sumy, preto žalobca nárok znížil na sumu 110 320,68 eur, pozostávajúcu z istiny 75 812,65 eur a vyčíslených úrokov z omeškania 34 508,03 eur. Postúpené pohľadávky majú základ v Zmluve o dodávke upratovacích, čistiacich a dezinfekčných službách zo dňa 12. júla 2006, uzavretej medzi žalovaným ako objednávateľom a poskytovateľom služieb (postupcom) ISS Facility Services spol. s r.o., Bratislava, IČO: 31 345 212 (ďalej tiež „zmluva“), vrátane jej dodatkov, pričom posledným Dodatkom č. 16 sa trvanie zmluvy predĺžilo o dobu dvoch mesiacov, t. j. do konca februára 2017.

3. Súd prvej inštancie v zmysle záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, vysloveného v predchádzajúcom kasačnom uznesení Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8Cob/55/2021-353 zo dňa 31. mája 2022, posúdil právny vzťah medzi stranami sporu týkajúci sa žalovaného obdobia január a február 2017 ako záväzkový vzťah z bezdôvodného obohatenia vzniknutého na strane žalovaného na úkor (právneho predchodcu) žalobcu. Uvedené právne posúdenie vyplývalo z prejudiciálneho záveru o neplatnosti Dodatku č. 16 k zmluve podľa § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „OZ“), pre rozpor so zákonnou úpravou obsiahnutou v § 47a OZ v spojení s § 490 ods. 2 OZ. Podľa tejto právnej úpravy v zmluvách, ktorých účinnosť je podmienená ich zverejnením, nemožno dojednať také ustanovenie, podľa ktorého by zmluva uzavretá na dobu určitú mohla po splnení určitých podmienok trvať aj po uplynutí dojednanej doby platnosti a účinnosti. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval nespornosť vykonania upratovacích, čistiacich a dezinfekčných služieb pre žalovaného v mesiaci január a február 2017. Preto pri závere o neplatnosti prolongačného ustanovenia k pôvodnej zmluve (Dodatok č. 16) usúdil, že poskytovateľ v rozhodnej dobe plnil bez právneho dôvodu a na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktoré predstavuje sumu 75 812,65 eur, pozostávajúcu u žalovanej faktúry č. F17000012 zo zvyšku dlhu v sume 25 270,88 eur a u faktúry č. F17000606 v sume 50 541,77 eur. Podľa súdu prvej inštancie v dôsledku toho, že žalovaný časť z faktúry č. F17000012 uhradil, uznal tým aj zvyšok dlhu (§ 407 ods. 3 Obchodného zákonníka). Pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie vychádzal zo zmluvne dohodnutej ceny za vykonané služby (v znení Dodatku č. 16). Zdôraznil, že dohodnutá zmluvná cena bola medzi poskytovateľom a žalovaným kreovaná v rámci procesu verejného obstarávania, a teda je možné ju považovať za obvyklú odmenu za poskytnuté plnenie aj v danom prípade ako objektívne kritérium pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (funkčne príslušný na konanie o odvolaní od 1. júna 2023; ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 41Cob/67/2023-499 zo dňa 27. júna 2024 v spojení s opravným uznesením č. k. 41Cob/67/2023-504 zo dňa 4. septembra 2024 tak, že v prvom výroku rozsudok súdu prvej inštancie zmenil (§ 388 CSP) a žalobu zamietol. Druhým výrokom zmenil výrok rozsudku súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania tak, že žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Tretím výrokom žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Odvolací súd primárne konštatoval, že súd prvej inštancie sa dostatočne nevysporiadal s podstatnými argumentami žalovaného, v dôsledku čoho považoval prvoinštančné rozhodnutie za nedostatočne odôvodnené a v časti za nepreskúmateľné. Vzhľadom na zákonný príkaz zakotvený v § 390 CSP a splnenie tam uvedených podmienok však nemohol odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie opätovne zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd preto vec sám prejednal na nariadenom pojednávaní a po vykonanom dokazovaní meritórne rozhodol.

6. V odôvodnení rozhodnutia (ods. 113 a nasl.) odvolací súd vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii žalobcu považoval za preukázanú okolnosť postúpenia žalovaných (pôvodne zmluvných) pohľadávok na žalobcu, pričom za relevantné považoval vykonané oznámenie postupcu dlžníkovi. Tu aj s poukazom na doterajšiu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 4Obo 210/01 z

11.06.2003, sp. zn. 1Cdo 73/2000 z 24.04.2001) vysvetlil dôvody, pre ktoré neposudzoval platnosť zmluvy o postúpení, a to napriek tomu, že „sa neskôr zistilo, že služby boli poskytnuté na základe neplatne uzatvoreného dodatku k zmluve, teda ide o nárok, ktorý možno priznať len titulom bezdôvodného obohatenia“. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobca je aktívne legitimovaným na podanie žaloby aj titulom bezdôvodného obohatenia, taktiež sa vyjadril k nedôvodnosti námietky o zákaze postúpenia verejnoprávnych pohľadávok, keďže pohľadávky uplatnené žalobou v danom spore za také nepovažoval. Za nedôvodnú považoval aj námietku žalovaného o premlčaní nároku na náhradu bezdôvodného obohatenia z hľadiska včasnosti jeho uplatnenia na súde (ods. 123).

7. Naopak za dôvodnú považoval odvoláciu námietku žalovaného, že suma 75 812,65 eur bola žalobcovi súdom prvej inštancie priznaná titulom bezdôvodného obohatenia bez potrebného dokazovania výšky adekvátnej peňažnej náhrady. Priznaná suma predstavuje súčet súm vyúčtovaných právnym predchodcom žalobcu za plnenie v cene podľa zmluvy, faktúrami č. F17000606 a F17000012 (pozn. najvyššieho súdu - v ods. 117 odvolací súd nesprávne uvádza „F17000012“), po zohľadnení čiastočnej úhrady faktúry č. F17000012. Odvolací súd konštatoval, že „žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie bezdôvodného obohatenia“, avšak „v zmysle ustálenej judikatúry súdov ... platí, že výška peňažnej náhrady sa neodvíja od predpokladanej ceny poskytnutého plnenia, nakoľko táto cena obvykle nezodpovedá výške majetkového prospechu získaného objednávateľom“.

8. Odvolací súd zdôraznil, že pri určení výšky náhrady bezdôvodného obohatenia je treba prihliadnuť k nákladom, ktoré by bolo treba vynaložiť na získanie rovnakého plnenia v danom mieste a čase, tiež k eventuálnym nedostatkom plnenia a podobne. Dôkazné bremeno preukázania výšky bezdôvodného obohatenia spočíva na žalobcovi, ktorý v danom prípade nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie a obmedzil sa len na skonštatovanie (tvrdenie), že cena vyfakturovaná za vykonané služby jeho právnym predchodcom je peňažitou náhradou zodpovedajúcou hodnote, za akú by bolo obvyklé plnenie poskytované v danom mieste a čase a za obdobných podmienok.

9. Odvolací súd s poukazom na § 458 ods. 1 OZ uviedol, že aj keď v prípade náhrady plnenia poskytnutého na základe neplatnej zmluvy nie je možné vylúčiť, že výška náhrady bude zodpovedať čiastke predpokladanej neplatnou zmluvou, tento záver však možno prijať len v prípade, že ak súd dospeje po náležitom posúdení k záveru, že obvyklá cena poskytnutej služby, a teda aj výška získaného obohatenia, zodpovedá aj cene dohodnutej. Pokiaľ v danom prípade súd prvej inštancie konštatoval, že cena dohodnutá v zmluve je obvyklou cenou poskytnutých služieb v mieste ich poskytnutia, tak tento jeho záver nevychádza zo žiadneho dôkazu, teda je nepresvedčivý a ničím nepreukázaný. Odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že aj keď právny predchodca žalobcu bol úspešný vo verejnom obstarávaní, tak táto skutočnosť nepreukazuje, že medzi zmluvnými stranami dohodnutá cena poskytnutých služieb je v danom mieste poskytnutia služieb cenou obvyklou. K uvedenému podporne poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky a uzavrel, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenia, že cena služieb dohodnutá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je obvyklou cenou obdobných služieb v mieste poskytnutia služieb, a teda neuniesol dôkazné bremeno preukázania ním tvrdených skutočností. Keďže žalobca žiadnym relevantným dôkazom dostatočne nepreukázal oprávnenosť uplatneného nároku - bezdôvodného obohatenia v sume 75 812,65 eur, odvolací súd zmenil prvoinštančné rozhodnutie tak, že žalobu v tejto časti zamietol.

10. Odvolací súd s poukazom na rozhodovaciu prax Ústavného súdu Slovenskej republiky (III. ÚS 119/03, IV. ÚS 115/03) považoval za opodstatnenú aj námietku žalovaného ohľadne nedostatočnosti a nezrozumiteľnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku v časti priznaného vyčísleného úroku z omeškania vo výške 34 580,03 eur.

11. K tejto časti žalobcovho nároku odvolací súd z vykonaného dokazovania zistil, že žalobca k žalobe priložil penalizačnú faktúru č. F17004433 zo dňa 07.08.2017, s dátumom splatnosti dňa 06.10.2017 (č. l. 14 spisu), z ktorej vyplýva, že právny predchodca žalobcu vyfakturoval žalovanému úroky z omeškania platby faktúr v zmysle čl. 4.20 zmluvy K/ZML001706 „vo výške 0,02 % - v zmysle prílohy“, spolu v sume 34 508,03 eur. Žalobca však k žalobe predmetnú prílohu nepriložil a až spolu s vyjadrením

zo dňa 09.12.2019 predložil tabuľku (č. l. 140 spisu), ktorej obsahom je vyúčtovanie úrokov z omeškania v celkovej výške „34 508,03 eur“. Súčasne žalobca dňa 04.11.2022 predložil listinný dôkaz (č. l. 371 spisu) k preukázaniu nároku na zaplatenie peňažnej sumy vyplývajúcej z penalizačnej faktúry č. F17004433, z ktorého vyplýva, že úrok z omeškania je vyúčtovaný v sume „35 705,70 eur“, pričom súčasťou tohto vyúčtovania sú aj faktúry, ktorých zaplatenia sa žalobca domáhal v tomto konaní, o ktorých následne súd prvej inštancie ustálil, že nejde o zaplatenie zmluvnej ceny plnenia, ale o bezdôvodné obohatenie z dôvodu neplatnosti Dodatku č. 16.

12. Odvolací súd ďalej uviedol, že suma podľa prílohy na č. l. 371 spisu nekorešponduje s výškou penalizačnej faktúry na č. l. 14 spisu a príloha, resp. výpočet na č.l. 371 spisu obsahuje aj iné faktúry ako sú v prílohe na č. l. 140 spisu a zároveň je vyúčtovaná iná suma úroku z omeškania ako v prílohe na č.l. 140 spisu. Žalobca podľa odvolacieho súdu tento rozpor nevysvetlil a tvrdil, že uplatnený úrok z omeškania skutkovo vymedzil vo vyjadrení zo dňa 09.12.2019 (č. l. 139), v ktorom uviedol, že predmetom postúpenia pohľadávok boli peňažné pohľadávky, ktoré vznikli na základe Zmluvy o dodávke upratovacích, čistiacich a dezinfekčných služieb č. K/ZML001706 v zmysle jej Dodatkov č. 1 až 16 a boli fakturované faktúrami, pričom v predmetnej faktúre č. F17004433 boli fakturované zmluvné úroky z omeškania vo výške 0,02% denne z dlžných neuhradených pohľadávok podľa článku 4.20 zmluvy. Podľa odvolacieho súdu však z tvrdení žalobcu nevyplýva, že by v priebehu konania jednoznačne vymedzil, z ktorých konkrétnych faktúr, za aké obdobie, v akej úrokovej sadzbe a v akej sume si vyúčtoval úrok z omeškania. Keďže žalobca neopísal rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa uplatneného nároku na zaplatenie kapitalizovaných úrokov z omeškania, pričom priložil do súdneho spisu dve odlišné tabuľky - špecifikácie úrokov z omeškania, ktoré „vzájomne nekorešpondujú vo vyúčtovanej sume úrokov z omeškania, ani nie sú zhodné vo faktúrach, z ktorých je úrok z omeškania účtovaný, žalobca nemôže byť v konaní o zaplatenie úroku z omeškania z tohto dôvodu úspešný“. Pokiaľ žalobca tvrdil, že skutkovo vymedzil úroky z omeškania uplatňované v penalizačnej faktúre aj vo vyjadrení z 11.02.2021 (č. l. 320 spisu), tak odvolací súd v zmysle § 132 ods. 2 CSP konštatoval, že opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.

13. Podľa názoru odvolacieho súdu, úhradou časti žalovanej faktúry žalovaným nedošlo k uznaniu zvyšku dlhu podľa § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka, keďže bolo v konaní preukázané, že žalobcovi nevzniklo právo na zaplatenie zmluvnej ceny (za vykonané služby), ktorú žalovaný pred podaním žaloby čiastočne uhradil, ale právo na vydanie bezdôvodného obohatenia.

14. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej tiež „dovolateľ“) dovolanie, pričom navrhol, aby dovolací súd zmenil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v znení opravného uznesenia tak, že rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje a žalobcovi sa priznáva náhrada trov konania. Alternatívne dovolateľ žiadal zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie vecí odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania výslovne podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) a „subsidiárne“ aj písm. a) a c) CSP.

15. Prípustnosť a dôvodnosť dovolania v časti podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ vyvodzoval z nedostatočného, nepreskúmateľného odôvodnenia a arbitrárnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia, ktoré je podľa dovolateľa taktiež prekvapivé. Svojoľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu má spočívať v interpretačnom excese odvolacieho súdu vo vzťahu k § 458 ods. 1 OZ, čo sa týka výšky peňažnej náhrady z titulu bezdôvodného obohatenia a vo vzťahu k základným princípom kontradiktórneho konania podľa CSP, najmä princípu tzv. formálnej pravdy. Zo strany odvolacieho súdu ide o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Záver o neunesení dôkazného bremena žalobcom k preukázaniu výšky bezdôvodného obohatenia sa javí ako nelogický, pričom poukázal na svoju záverečnú reč na pojednávaní dňa 06.12.2022. Uviedol, že výška peňažnej náhrady má vychádzať zo zmluvne stanovenej ceny služieb dohodnutej medzi postupcom a žalovaným, ktorá bola stanovená na základe vzájomnej zmluvy ako výsledku verejného obstarávania, teda ide o obvyklú odmenu za výkon obdobných pracovných činností v danom mieste a čase, čo tvorí základ pre určenie výšky peňažnej náhrady pre vydanie bezdôvodného obohatenia. Dovolateľ zdôraznil, že žalovaný v podaní zo dňa 30.11.2022 nevzniesol námietku k výške nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

16. Podľa dovolateľa sa odvolací súd s argumentáciou žalobcu riadne nevysporiadal a jeho nárok nemal zamietnuť iba z dôvodu, že vo veci neprebehlo znalecké dokazovanie. Odvolací súd vo svojom rozsudku nevysvetlil, prečo zmluvne ustálenú cenu služby poskytovanej 10 rokov, určenú na základe verejného obstarávania, považuje za nepostačujúce preukázanie obvyklej ceny na trhu. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na to, že znalecké dokazovanie by bolo neúčelné a nehospodárne, pričom znalecký posudok je iba jedným, nie však jediným dôkazným prostriedkom. Zdôraznil, že súd ustanoví znalca iba na návrh strany sporu a aj keby si súd nebol istý odbornou stránkou prejednávanej veci, nemôže ustanoviť znalca z vlastnej iniciatívy. V súvislosti s vydaním bezdôvodného obohatenia žiadna zo strán sporu nenavrhol vykonať znalecké dokazovanie k výške nároku, ani nenavrhol doplnenie dokazovania vo forme odborného vyjadrenia odbornej spôsobilé osoby. Zamietnutie žaloby odvolacím súdom na základe toho, že nebolo vykonané znalecké dokazovanie, dovolateľ označil za rozporné s prejednacím princípom, princípom kontradiktórnosti a zásadou formálnej pravdy (čl. 8 a čl. 9 CSP). V dôsledku toho namietol, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, svojvoľný a nemajúci oporu ani v § 458 ods. 1 OZ, keďže hmotnoprávna úprava (a ani procesnoprávna úprava) nevyžaduje, aby pre ustálenie výšky nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo nevyhnutne vykonané znalecké dokazovanie.

17. K prípustnosti a dôvodnosti dovolania v časti podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ ďalej namietal, že odvolací súd „ignoroval“ argumenty týkajúce sa preukázania správnosti výpočtu nároku z penalizačnej faktúry. Konkretizoval, že predmetný nárok preukázal najmä prostredníctvom podania zo dňa 27.08.2019, písomného vyjadrenia zo dňa 09.12.2019, listinných dôkazov predložených na pojednávaní dňa 11.06.2020, písomného podania zo dňa 17.09.2020 a vyjadrení prednesených na pojednávaní dňa 01.12.2020. Teda dostatočne vymedzil a preukázal, z čoho pozostávajú úroky z omeškania kapitalizované vo forme penalizačnej faktúry na sumu 34 508,03 eur, čo odvolací súd nezohľadnil. Ďalej uviedol, že žalovaný účinne nepoprel žalobcové tvrdenia, keďže nepredložil žiadne vlastné tvrdenia vo vzťahu k obsahu nároku žalobcu v zmysle penalizačnej faktúry a k spôsobu výpočtu kapitalizovaných úrokov z omeškania, keď len strohé tvrdenie, že žalobcom preukázaný spôsob výpočtu výšky penalizačnej faktúry nie je postačujúci, nepredstavuje účinné popretie skutkových tvrdení žalobcu v zmysle § 151 ods. 2 CSP.

18. K odvolacím súdom konštatovanej nejasnosti vyčíslenia, resp. spôsobu výpočtu výšky úrokov z omeškania podľa penalizačnej faktúry, dovolateľ namietal, že na pojednávaní dňa 27.06.2024 ozrejmil, že za relevantný spôsob výpočtu výšky penalizačnej faktúry považuje dokumentáciu uvedenú vo vyjadrení zo dňa 11.02.2021, a teda netrval na vyčíslení obsiahnutom v podaní zo dňa 04.11.2022. Toto vysvetlenie a ustálenie výšky penalizačnej faktúry odvolací súd nebral do úvahy a v odôvodnení napadnutého rozhodnutia neuviedol, z akého dôvodu ho považuje za nepostačujúce. Zároveň dovolateľ zdôraznil, že žalovaný vo svojom odvolaní nenamietal rozpor medzi predmetnými listinnými dôkazmi, a preto podľa názoru dovolateľa odvolací súd prejednal odvolanie nad rámec odvolacích dôvodov, keď na pojednávaní dňa 27.06.2024 vykonával dokazovanie ohľadom nejasnosti predloženého spôsobu vyčíslenia penalizačnej faktúry.

19. Prípustnosť dovolania v časti podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľ vyvodzoval z toho, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie vo veci samej a ktorú dovolateľ formuloval tak, že či: „Je, prihliadajúc na zásadu kontradiktórnosti konania a koncepciu formálnej pravdy podľa CSP, za každých okolností nevyhnutné, aby všeobecné súdy vykonali vo vzťahu k ustáleniu výšky peňažného nároku titulom bezdôvodného obohatenia znalecké dokazovanie podľa § 207 CSP alebo prinajmenšom dokazovanie v podobe odborného vyjadrenia odborne spôsobilé osoby podľa § 206 CSP, alebo si môže súd v konaní na základe iných dôkazov (listinné dôkazy, tvrdenia strany sporu a pod.) ustáliť výšku tohto nároku aj sám, čiže bez vykonania dokazovania podľa § 207 CSP alebo podľa § 206 CSP, ak žiadna zo strán sporu nenavrhol vykonať dokazovanie podľa § 207 CSP alebo podľa § 206 CSP?“ (ďalej aj „prvá otázka“).

20. Podľa dovolateľa je možné prvú otázku „rozmeniť“ na drobné“ (formulovať inak) nasledovne: „Vychádzajúc z princípu kontradiktórnosti konania podľa CSP a z koncepcie formálnej pravdy, ak

žiadna zo strán sporu počas súdneho konania nenavrhne v súvislosti s ustálením nároku žalobcu podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka vykonanie dokazovania vo forme odborného vyjadrenia odborne spôsobilej osoby alebo vo forme znaleckého posudku súdneho znalca, je procesne akceptovateľné a v poriadku, aby všeobecný súd ustálil výšku nároku žalobcu na základe tvrdení strán sporu a vykonaného dokazovania a takto o nároku rozhodol rozsudkom vo veci samej alebo je nevyhnutné, aby súd žalobu zamietol pre neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu, nakoľko v konaní nebolo navrhnuté vykonanie dokazovania podľa § 206 CSP alebo § 207 CSP?“ alebo „Je s ohľadom na § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k výške nároku z bezdôvodného obohatenia pre ustálenie obvyklej výšky ceny služby v danom mieste a čase postačujúce, ak súd vychádza zo zmluvy platnej a účinnej viac než 10 rokov, v znení jej 16 dodatkov, z dlhoročnej ceny služby a jej fakturácie, a z každodenného poskytovania tejto služby postupcom žalovanému, pričom v danej veci nevykoná znalecké dokazovanie alebo dokazovanie vo forme odborného vyjadrenia, nakoľko ho žiadna zo strán sporu nenavrhl vykonať?“.

21. Dovolateľ prvú otázku považoval za v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nevyriešenú. Zároveň citoval rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 51/2020, podľa ktorého je dovolanie prípustné aj vtedy, keď dovolateľ vymedzí jeho prípustnosť eventuálne podľa § 421 ods. 1 CSP, resp. keď dovolateľ prípustnosť odôvodnil odklonom od ustálenej praxe najvyššieho súdu, no najvyšší súd zistí, že v skutočnosti nejde o odklon, ale o nejednotnosť takejto praxe. Na základe toho dovolateľ žiadal o posúdenie prípustnosti dovolania aj z dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP.

22. Podľa dovolateľa mala byť prvá otázka odvolacím súdom (vy)riešená tak, že súd prvej inštancie je oprávnený rozhodnúť v prospech žalobcu aj v prípade, ak je zo strany konajúceho súdu možné ustáliť obvyklú odmenu za upratovacie služby v danom mieste a čase aj bez toho, aby niektorá zo strán sporu navrhla dokazovanie súdnym znalcom alebo odborníkom. V tejto časti dovolateľ poukázal na svoju argumentáciu k výkladu § 458 ods. 1 OZ prednesenú v prvoinštančnom konaní, citovanú v dovolaní, pričom zvýraznil svoj názor, podľa ktorého v súdnom prípade výška peňažnej náhrady požadovaná žalobcom od žalovaného titulom bezdôvodného obohatenia má vychádzať zo zmluvne stanovenej ceny služieb dohodnutej medzi postupcom a žalovaným v zmysle Dodatku č. 16 k Zmluve. Ide o dohodnutú (mesačnú a opakujúcu sa) cenu služieb, ktorá bola stanovená na základe vzájomnej zmluvy ako výsledku verejného obstarávania alebo výberového konania a ktorú obe strany ako aj súd môžu v tomto prípade objektívne považovať za obvyklú odmenu pre určenie výšky náhrady pre vydanie bezdôvodného bez potreby jej určenia znalcom či inými prostriedkami. Dovolateľ tu poukázal na hospodárnosť konania a na to, že žalovaný v podaní z 30.11.2022 námietku k výške nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nevzniesol.

23. Dovolateľ formuloval aj ďalšiu otázku v znení: „Je odvolací súd v zmysle ustanovení § 380 ods. 1 CSP o viazanosti odvolacieho súdu dôvodmi odvolania oprávnený nariadiť súdne pojednávanie a vykonať dokazovanie vo vzťahu k otázke skutkového stavu v časti, ktorá nebola napádaná odvolateľom v ním podanom odvolaní a zároveň v rozhodnutí o odvolaní vo vzťahu k tejto otázke skutkového stavu ignorovať všetku dokumentáciu predloženú druhou zmluvnou stranou (tej, ktorá sa neodvolala proti rozsudku súdu prvej inštancie), ktorá bola postačujúca pre priznanie požadovaného nároku žalobcovi zo strany súdu prvej inštancie?“ (ďalej aj „druhá otázka“).

24. Podľa dovolateľa je možné aj druhú otázku „rozmeniť na drobné“ (formulovať inak) nasledovne: „Je odvolací súd v zmysle ustanovení § 380 ods. 1 CSP o viazanosti odvolacieho súdu dôvodmi odvolania oprávnený nariadiť súdne pojednávanie a vykonať nové dokazovanie vo vzťahu k otázke skutkového stavu v rozsahu a spôsobom, ktorý nebol napádaný odvolateľom v ním podanom odvolaní?“ alebo „Je odvolací súd pri posudzovaní otázky skutkového stavu procesne podľa CSP oprávnený pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného ignorovať tvrdenia právneho zástupcu žalobcu, ktoré odzneli na súdnom pojednávaní pred odvolacím súdom a ignorovať aj obsah súdneho spisu, v ktorom sú založené listinné dôkazy preukazujúce tvrdenia právneho (zástupcu) žalobcu, na ktoré na súdnom pojednávaní odkázal pri ústnom prednese?“

25. Podľa dovolateľa od posúdenia druhej otázky záviselo rozhodnutie vo veci samej, lebo ak by ju odvolací súd vyhodnotil „presne opačne“, nemohol by zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie a žalobu zamietnuť. Druhá otázka mala byť vyriešená tak, že odvolací súd je viazaný odvolacími dôvodmi a nie je oprávnený vykonávať dokazovanie v skutkovej otázke, ktorú žalovaný v odvolaní nespochybňoval. Odvolací súd je povinný prihliadať pri rozhodovaní o podanom odvolaní aj na tvrdenia žalobcu a ním produkované dôkazy počas celého konania, vrátane konania pred odvolacím súdom.

26. Dovolateľ v prípade druhej otázky uviedol, že ju považuje za doposiaľ dovolacím súdom nevyriešenú (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), o čom má svedčiť to, že „ani odvolací súd nepoukázal v tejto oblasti na žiadne súdne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, teda dovolacieho súdu“. Súčasne však dovolateľ pripustil, že už mohla byť v minulosti podobná otázka riešená dovolacím súdom, pričom za také rozhodnutie označil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) sp. zn. 5Cdo/279/2010 zo dňa 11.01.2011. Keďže rozhodovacia činnosť najvyššieho súdu nie je v celom rozsahu dostupná, dovolateľ žiadal, aby dovolací súd sám posúdil prípustnosť dovolania ohľadom oboch otázok aj z dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP. V tejto súvislosti poukázal na závery ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 51/2020 a zdôraznil, že „uviedenie dôvodov prípustnosti nie je ani náležitosťou dovolania (§ 428 CSP) a preto nemôže byť dovolateľovi na ujmu, ak objektívne má snahu, ale nevie objektívne uviesť, či predmetná otázka už bola alebo nebola riešená dovolacím súdom“.

27. K podanému dovolaniu sa vyjadril žalovaný, ktorý navrhol podané dovolanie v súlade s § 447 písm. f) CSP odmietnuť. Žalovaný sa vyjadril k jednotlivým argumentom dovolateľa a uviedol, že nie je splnená podmienka prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP ani podľa § 421 ods. 1 CSP, pričom dovolanie nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi. Žalobcom vymedzené dovolacie otázky nepovažoval za právne otázky, od vyriešenia ktorých záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Vyjadril sa, že napadnuté rozhodnutie považuje za vecne správne a dostatočne odôvodnené, pričom žalobca podcenil dôkaznú situáciu, keď nepredložil dôkaz preukazujúci, že ním uplatnená cena za poskytnuté služby je zároveň v čase a mieste cenou obvyklou. Dôkazné bremeno spočívalo na žalobcovi a žalovaný nemá povinnosť suplovať žalobcu a produkovať dôkazy k preukázaniu (správnosti) výšky ním uplatneného nároku. K zvýšenému nároku zdôraznil, že nezrozumiteľnosť a neurčitosť vyčíslenej pohľadávky v zmysle penalizačnej faktúry namietať počas celého konania.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP veta pred bodkočiarkou), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

29. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Ide o tzv. vady zmätočnosti (§ 420 CSP) a o vadu spočívajúcu v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 421 ods. 1 CSP).

30. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

31. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ prípustnosť ako aj dôvodnosť dovolania vyvodzuje z existencie dôvodov vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, ako aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP.

K prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP

32. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo

ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

33. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany ako dôsledok nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Relevantnými znakmi, charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle tohto ustanovenia, sú zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov.

34. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

35. V nadväznosti na vyššie uvedenú právnu úpravu ako aj ústavnoprávne východiská, dovolací súd primárne skúmal, či v danom prípade dovolateľ v podanom dovolaní vymedzil dôvody prípustnosti dovolania, či tak učinil zákonom vyžadovaným spôsobom a či dovolacie dôvody spĺňajú kritériá prípustnosti a dovôdnosti dovolania z hľadiska namietaného porušenia práva strany na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP.

36. Dovolateľ prípustnosť a tým aj dôvodnosť dovolania vyvodzoval z dôvodov v zmysle § 420 písm. f) CSP, nakoľko mu ako žalobcovi mal odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožniť, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K tvrdenej vade predpokladanej ustanovením § 420 písm. f) CSP malo dôjsť v dôsledku toho, že odvolací súd rozhodol arbitrárne, svojvoľne, prekvapivo, napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, keďže neobsahuje vyjadrenie k podstatným argumentom žalobcu. Dovolateľ namietal aj porušenie procesných princípov, najmä princípu formálnej pravdy a kontradiktórnosti konania.

37. Dovolací súd uvádza, že aj keď dovolateľ v tejto časti vymedzil dôvody dovolania v súlade s úpravou obsiahnutou v § 431 ods.1 a 2 CSP, dovolacím prieskumom v danom prípade v dovolateľom namietanom procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil tvrdenú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, z nižšie uvedených dôvodov.

38. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že dovolateľ v konaní uplatnil nároky jednak a) mimozmluvné z titulu bezdôvodného obohatenia vo výške 75 812,65 eur s príslušenstvom, ako aj b) vyplývajúce z uzavretej zmluvy v znení dodatkov vo forme úrokov z omeškania spolu v sume 34 580,03 eur v zmysle tzv. penalizačnej faktúry, za omeškание s platením zmluvnej ceny plnenia poskytnutého žalovanému právnym predchodcom žalobcu.

a) K nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia

39. Pre napadnuté rozhodnutie, v časti týkajúcej sa žaloby o zaplatenie sumy 75 812,65 eur s príslušenstvom z titulu uplatneného nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť na strane žalovaného ako majetkový prospech získaný plnením (právneho predchodcu) žalobcu z neplatného právneho úkonu (Dodatku č. 16), bol zásadný záver odvolacieho súdu, podľa ktorého žalobca v konaní neuniesol svoje dôkazné bremeno k preukázaniu dôvodnosti nároku z hľadiska výšky (rozsahu) bezdôvodného obohatenia.

40. Podľa obsahu spisu je zrejmé, že nie je korektné tvrdenie dovolateľa, že žalovaný výšku uplatneného bezdôvodného obohatenia nenamietal. Žalovaný totiž namietal dôvodnosť nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, vrátane jeho výšky, už v konaní pred súdom prvej inštancie (viď prednes právneho zástupcu žalovaného na pojednávaní 01.12.2020, č. l. 290 a nasl. spisu). Súd prvej inštancie sa však stotožnil s argumentáciou žalobcu, keď konštatoval, že zmluvne dohodnutú cenu služby pre žalovaného, ktorá bola i vysúťažená vo verejnom obstarávaní, pričom ide o opakovanú mesačnú službu pre žalovaného, možno v danom prípade považovať za obvyklú odmenu pre určenie výšky peňažnej náhrady pre vydanie bezdôvodného obohatenia (ods. 56 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Uvedený záver žalovaný namietal v podanom odvolaní (čl. II, bod 1). Odvolací súd, za účelom doplnenia a zopakovania dokazovania z dôvodov a v rozsahu odvolacích námietok žalovaného, konajúc podľa § 390 CSP nariadil pojednávanie a vykonal ho dňa 27. júna 2024. Na tomto pojednávaní vyjadril vo veci svoj predbežný právny názor, v rámci ktorého okrem iného konštatoval, že dôkazné bremeno preukázania výšky uplatneného bezdôvodného obohatenia je na žalobcovi a tiež, že výška bezdôvodného obohatenia nie je automaticky totožná s cenou vyfakturovanou. Zo zápisnice z predmetného pojednávania ďalej vyplýva, že žalobca trval na tom, že uniesol svoje dôkazné bremeno ohľadom výšky uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a že viac nebolo potrebné dokazovať túto výšku, nakoľko mala byť určená v súlade s vyfakturovanými sumami na základe zmluvy, ktorá bola uzatvorená v rámci verejného obstarávania. V dôsledku tohto názoru by podľa žalobcu k inej obvyklej cene za poskytnuté služby nebolo možné dospieť ani prostredníctvom znaleckého dokazovania, ktoré za daných okolností označil za nie hospodárne. Žalobca teda považoval ním uplatnenú výšku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za dostatočne preukázanú najmä faktúrami právneho predchodcu žalobcu viažucimi sa k zmluve v znení Dodatku č. 16, a to bez potreby ďalšieho dokazovania. Po tom, ako sa na odvolacom pojednávaní žalobca vyjadril k dokazovaniu vykonanému odvolacím súdom tak, že zotrval na svojej argumentácii a presvedčení o unesení dôkazného bremena k výške uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, odvolací súd vyhlásil dokazovanie za skončené a následne vyhlásil napadnutý rozsudok.

41. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol (ods. 117 a nasl.), že výška uplatneného nároku nie je automaticky totožná s vyfakturovanou zmluvnou cenou poskytnutého plnenia a platí, že výška peňažnej náhrady sa neodvíja od predpokladanej ceny poskytnutého plnenia, nakoľko táto cena obvykle nezodpovedá výške majetkového prospechu získaného objednávateľom. Zdôraznil, že pri určení výšky náhrady je treba prihliadnuť k nákladom, ktoré by bolo treba vynaložiť na získanie rovnakého plnenia v danom mieste a čase, prihliadnuť k eventuálnym nedostatkom plnenia a pod. Konštatoval, že dôkazné bremeno preukázania výšky nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je na žalobcovi, ktorý v danom prípade nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie a obmedzil sa len na skonštatovanie, že cena vyfakturovaná za vykonané služby jeho právnym predchodcom, je peňažnou náhradou zodpovedajúcou hodnote, za akú bolo „obvyklé plnenie obvykle poskytované“ v danom mieste a čase a za obdobných podmienok. Odvolací súd ďalej uviedol, že ustanovenie § 458 ods. 1 OZ nemožno vykladať tak, že peňažná náhrada zodpovedá výške plnenia, ktoré by bol obohatený povinný poskytnúť v prípade platne uzatvorenej zmluvy, ale pre stanovenie výšky bezdôvodného obohatenia je treba vychádzať z ceny vynakladanej v danom mieste a čase za služby toho istého druhu, nakoľko len týmto spôsobom je plne rešpektovaný objektívny charakter bezdôvodného obohatenia, smerujúci k odčerpaniu neoprávnene nadobudnutého prospechu na strane obohateného a nie poskytnutie plnohodnotnej náhrady predpokladaného neplatnou zmluvou tomu, na ktorého úkor k obohateniu došlo. Uviedol, že nemožno pritom vylúčiť, že takto stanovená výška plnenia bude zodpovedať čiastke predpokladanej neplatnou zmluvou, avšak tento záver možno prijať len v prípade, ak súd dospeje po náležitom posúdení k záveru, že obvyklá cena poskytnutej služby, a teda aj výška získaného obohatenia zodpovedá aj cene dohodnutej.

42. Dovolací súd tu opakovane zdôrazňuje, že samotnú výšku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaný namietal už v konaní pred súdom prvej inštancie a rovnako tak aj počas odvolacieho konania. Z hľadiska namietaného procesného postupu v odvolacom konaní bolo podstatné, že žalobca, na ktorom vo vzťahu k uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia (vzniknutého plnením z neplatnej zmluvy) spočívalo tak bremeno tvrdenia ako aj dôkazné bremeno, počas celého konania

nenavrhol vykonanie relevantných dôkazov k preukázaniu výšky uplatneného nároku, ako to konštatoval odvolací súd. Žalobca vychádzal z vlastnej premisy, že výška nároku dostatočne vyplýva z doložených faktúr s vyúčtovanou zmluvnou cenou služieb poskytnutých žalovanému v januári a februári 2017 podľa Dodatku č. 16. Prítom vychádzal z toho, že cena dohodnutá v zmluve predstavuje cenu obvyklú z dôvodu, že bola dlhoročne (od roku 2016) medzi zmluvnými stranami zaužívaná. Rovnakú argumentáciu žalobca uviedol vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného, aj na pojednávaní pred odvolacím súdom dňa 27.06.2024. Za tohto dôkazného stavu odvolací súd založil napadnuté rozhodnutie na závere, že žalobca neunesol dôkazné bremeno k výške adekvátnej peňažnej náhrady podľa § 458 ods. 1 OZ.

43. Dovolací súd uvádza, že vo vyššie opísanom procesnom postupe odvolacieho súdu, ktorého výsledkom bolo napadnuté rozhodnutie, nevzhladol vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP tak, ako namieta dovolateľ. Z hľadiska dovolacích námietok bolo významné to, že odvolací súd na pojednávaní dňa 27.06.2024 vyjadril svoj predbežný právny názor a k nemu poskytol obom sporovým stranám možnosť na vyjadrenie sa vrátane podania dôkazných návrhov, dovolateľ však len zotrval na svojej pôvodnej argumentácii. Následné konštatovanie odvolacieho súdu o neunesení dôkazného bremena žalobcom nepredstavuje porušenie jeho práva strany na spravodlivý súdny proces, nakoľko prijatie tohto záveru nie je svojvoľné, keďže má podklad vo vykonanom dokazovaní a jeho náležitom hodnotení, čo odvolací súd premietol do svojho rozhodnutia, ktoré riadne odôvodnil a nemožno ho preto považovať za arbitrárne ako sa namieta v dovolaní.

44. V tejto súvislosti k pojmu „arbitrárne rozhodnutie“ alebo „arbitrárne právne posúdenie“ je žiaduce uviesť, že sa používa „v rôznych významoch, často ako určité univerzálne pomenovanie rozhodnutia alebo právneho posúdenia, s ktorým nemožno súhlasiť“ [Gešková, K. O tom, či je arbitrárne právne posúdenie vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. In: Súkromné právo roč. 2023, č. 1, s. 14]. Podľa ústavného súdu (o) arbitrárne rozhodnutie ide vtedy, ak je svojvoľné. Arbitrárnosť môže mať v súdnych rozhodnutiach rôznu podobu. Môže ísť o extrémny nesúlady právnych záverov s vykonaným dokazovaním, alebo môže ísť o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Arbitrárnosť môže tiež spočívať v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokolvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery. Arbitrárnosť teda znamená interpretačný excés. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. ... Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces. (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 9. júna 2020, sp. zn. I. ÚS 51/2020, bod 37). Takýto interpretačný excés však dovolací súd v danom prípade nezistil.

45. S dovolacími námietkami o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa taktiež nemožno stotožniť. Z už vyššie uvedeného vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vyjadril ku všetkým procesným, skutkovým i právnym otázkam podstatným pre rozhodnutie v spore. To, že dovolateľ nesúhlasí s napadnutým rozhodnutím a jeho dôvodmi, ktoré vyzneli v jeho neprospech a ktoré pre neho vo výsledku znamenajú procesnú prehru súdneho sporu, samé osebe nepredstavuje porušenie práva na spravodlivý proces.

46. K námietke dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia dovolací súd uvádza, že za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje aj v zmysle rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „ústavný súd“) situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojim postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zjavné dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy. Podobne ako v skutkovej oblasti, aj v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie nastávajú obdobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia,

čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

47. K zjavnej neodôvodnenosti (arbitrárnosti) rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril ústavný súd ďalej tak, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17).

48. V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že v preskúvanom prípade z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola v zmysle extrémneho vybočenia popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je zrozumiteľné a jasne z neho vyplývajú závery o nedôvodnosti podanej žaloby, pričom odvolací súd riadne vysvetlil svoj procesný postup v odvolacom konaní (ods. 107 až 112) ako aj dôvody pre zmenu rozsudku súdu prvej inštancie, závery, z ktorých vychádzal pri zamietnutí žaloby v časti týkajúcej sa nároku z bezdôvodného obohatenia (ods. 117 a nasl.) ako aj v časti týkajúcej sa nároku na zaplatenie úrokov z omeškania podľa tzv. penalizačnej faktúry (ods. 125 a nasl.). Z rozsudku odvolacieho súdu je teda zrejmé, prečo odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil. Odvolací súd sa vyjadril ku všetkým podstatným a pre posúdenie veci relevantným odvolacím námietkam, a nie je mu možné dôvodne vytýkať, že sa vo svojom rozhodnutí v odôvodnení dostatočne nevysporiadal s argumentáciou sporových strán, resp. žalobcu.

49. Keďže odvolací súd v napadnutom rozhodnutí uviedol a odôvodnil svoj procesný postup, rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská sporových strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na daný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, potom iba skutočnosť, že dovolateľ sa s týmito závermi a právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto rozhodnutia (viď I. ÚS 188/06).

50. Dovolateľ, považujúc rozsah bezdôvodného obohatenia za preukázaný, keď sa opieral o vlastný názor, že vzhľadom na dlhoročnosť záväzkového vzťahu účastníkov zmluvy je potrebné zmluvnú cenu považovať za obvyklú cenu aj pre účely bezdôvodného obohatenia, namietol, že odvolací súd sa mal „lepšie vysporiadať s argumentáciou žalobcu a nezamietnuť jeho nárok iba z dôvodu, že vo veci neprebehlo znalecké dokazovanie“, a že „vysvetlí, prečo ustálenú cenu služby poskytovanej 10 rokov žalovanému na základe verejného obstarávania (najnižšia cena) považuje za nepostačujúce preukázanie obvyklej ceny na trhu“. Tu však ide len o polemiku dovolateľa s odlišným posúdením veci a závermi odvolacieho súdu, o ktoré oprel rozhodnutie o zamietnutí žaloby, ktoré podľa dovolacieho súdu dostatočne a náležite odôvodnil. Preto len nesúhlas s napadnutým meritórnym rozhodnutím, založený na presadzovaní vlastného názoru, odchylného od názoru odvolacieho súdu, nezakladajú opodstatnenosť dovolacej námietky, že „nedostatky v konaní zo strany odvolacieho súdu, spolu s podľa nášho názoru vadou arbitrárnosti odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, viedli k tomu, že žalobca prehral súdny spor pred odvolacím súdom, čím došlo k hrubému zásahu do jeho práva na spravodlivý proces a k odňatiu možnosti konať pred súdom“.

51. Dovolací súd pritom dôsledne preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu z hľadiska predpokladov formulovaných v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, ktoré sa uplatňuje aj v odvolacom konaní podľa § 378 ods. 1 CSP, pričom zohľadnil, že k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP nedochádza len úplnou absenciou odôvodnenia, ale aj jeho nedostatočnosťou alebo nezrozumiteľnosťou, či svojvoľnosťou (viď napr. II. ÚS 419/2021). V preskúvanom prípade však napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nie je nepreskúmateľné ani arbitrárne.

52. Odvolací súd dodržal náležitosti vyžadované zákonnou úpravou pre riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 CSP (v prípade uznesení v spojení s § 234 ods. 2 CSP). Pre odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu taktiež platí osobitná úprava obsiahnutá v § 393 ods. 2 až 4 CSP. Z § 393 ods. 2 veta prvá pred bodkočiarkou CSP vyplýva, že odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax.

53. Dovolací súd uvádza, že tieto náležitosti boli v prípade napadnutého rozsudku odvolacím súdom dodržané. Ani určitá stručnosť odôvodnenia, najmä v časti odkazu na právne názory v staršej judikatúre Najvyššieho súdu Českej republiky (ods. 121) s uvedením len spisových značiek a dátumu vydania rozhodnutí (tu aj s chybným označením sp. zn. 32Obo 1754/2006, pričom správne malo byť uvedené sp. zn. 32Odo 1754/2006 - pozn. dovolacieho súdu), bez bližšieho uvedenia týchto právnych názorov, v danom prípade neznamená vadu konania v intenzite vyžadovanej § 420 písm. f) CSP, vzhľadom na dostatočné vysvetlenie dôvodov rozhodnutia vo zvyšku odôvodnenia.

54. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku spĺňa všetky zákonné kritériá podľa § 393 CSP, pričom za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodní podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodní objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je prípad posudzovanej veci.

55. Dovolací súd preskúmaním veci z hľadiska podaných dovolacích dôvodov teda nezistil arbitrárnosť v zmysle svojvôle súdov nižších súdov v konaní o spore, či pri formulovaní dôvodov rozhodnutia odvolacieho súdu napadnutého dovolaním. Rozhodnutie odvolacieho súdu obsahovalo dostatočnú právnu argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam žalovaného a je dostatočne odôvodnené. Odvolacími námietkami žalovaného sa odvolací súd zaoberal a nie je možné mu vytýkať, že sa vo svojom rozhodnutí nestotožnil s (proti)argumentáciou žalobcu a jeho názorom na skutkový a právny stav veci. „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces“ (uznesenie najvyššieho súdu zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

56. Dovolací súd dodáva, že dovolateľ vo veci namieta skutkové zistenia a závery odvolacieho súdu ako výsledok hodnotenia vykonaného dokazovania, pričom nenamieta právnu podstatu interpretácie § 458 ods. 1 OZ zo strany odvolacieho súdu založenú na názore, že výška (rozsah) nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa aj v tu posudzovanom spore určuje podľa (objektívnej) obvyklej výšky odplaty za poskytnutie služieb v danom mieste a zároveň v čase, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. Dovolateľ však tvrdí, že takúto „obvyklú výšku“ peňažnej náhrady uplatnenej titulom vydania bezdôvodného obohatenia, bolo možné bez ďalšieho skutkovo zistiť zo (subjektívnej) zmluvne stanovenej ceny služieb dohodnutej medzi postupcom a žalovaným, fakturovanej v zmysle Dodatku č. 16, keďže v zmluve ide o dohodnutú mesačnú a opakujúcu sa cenu služieb, stanovenú na základe výsledku verejného obstarávania. Podľa názoru dovolateľa odvolací súd mal túto cenu aj objektívne považovať za obvyklú odmenu pre určenie výšky peňažnej náhrady pre vydanie bezdôvodného obohatenia, bez potreby jej odborného určenia znalcom, či inými dôkaznými prostriedkami. Dovolateľ teda vyvodzuje výšku bezdôvodného obohatenia zo zmluvne dohodnutej ceny za poskytované služby. Je však nutné podotknúť, že Dodatok č. 16 z 31.03.2016 bol už súdom prvej inštancie posúdený ako absolútne neplatný právny úkon, pričom cena dohodnutá v samotnej zmluve o poskytovaní služieb z 12.07.2006 sa (už len z hľadiska číselného vyjadrenia) líši od ceny stanovenej prostredníctvom Dodatku č. 16. Toto dovolateľ zjavne nezobral do úvahy, túto okolnosť neuvádzal v rámci procesného útoku v

konaní a v tomto smere neposkytol argumentáciu ani vo väzbe na rozsah ocenených prác podľa zmluvy, Dodatku č. 16, v porovnaní s reálnym plnením pre žalovaného za mesiac január a február 2017. Dovolateľom predložené faktúry korešponujú s cenou určenou na základe absolútne neplatného Dodatku č. 16, pričom dovolateľ neuvádza a z dokazovania nevyplynulo, či Dodatok č. 16 z r. 2016 stanovuje a fakturovaná cena predstavuje totožnú cenu za poskytované služby, ako je cena určená na základe zmluvy z r. 2006, podliehajúca procesu verejného obstarávania. Ak teda za uvedených okolností odvolací súd konštatoval, že objektívne zistenie obvyklej ceny reálne poskytnutých služieb k časovému momentu, kedy k vzniku bezdôvodného obohatenia v určitom mieste došlo, nebolo možné výlučne len na základe dovolateľom predložených dôkazov, tak nejde o zjavne svojvoľný a faktami nepodložený záver, a teda z hľadiska naplnenia znakov porušenia práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP nejde o žiadny neprípustný interpretačný excés, či extrémne vybočenie z pravidiel civilného sporového konania.

57. Dovolací súd len pripomína, že nie je tzv. skutkovým súdom (nie je treťou inštanciou), teda mu neprináleží akokoľvek prehodnocovať skutkové zistenia uzavreté v konaní pred súdmi nižších inštancií, pričom platí, že v dovolacom konaní je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolací súd síce v rámci podaných dovolacích dôvodov môže preskúmať z hľadiska namietaného porušenia práva na spravodlivý proces dodržanie zákonnosti spôsobu vykonaného dokazovania a jeho hodnotenia súdmi nižších inštancií, avšak v tejto súvislosti v danom prípade nezistil žiadne porušenie vedúce k záveru o prípustnosti a dôvodnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Ako už bolo osvetlené vyššie, relevantné bolo zistenie, že napriek predbežnému názoru odvolacieho súdu a umožneniu ďalšieho dokazovania žalobca toto nenavrhol, keďže sám považoval ním tvrdené a dovtedy dokladané skutočnosti o rozsahu, resp. výške nároku z titulu bezdôvodného obohatenia, za dostatočne preukázané. O tom, že práva patria bdelym, podľa zásady vigilanti bus iura scripta sunt, platnej aj pre oblasť procesného práva, žalobcovi vysvetlil už odvolací súd v napadnutom rozhodnutí.

58. Taktiež najvyšší súd už skôr prijal v inej veci záver, obdobne použiteľný aj vo veci tu posudzovanej, podľa ktorého súd v zmysle § 181 ods. 2 CSP nemá povinnosť procesnú stranu poučiť o tom, ktoré dôkazy musí navrhnuť, aby bola v konaní úspešná, resp. jej dať návod, ako uniesť dôkazné bremeno uvedením konkrétnych dôkazov, ale súd má povinnosť len uviesť, ktoré skutkové tvrdenia považuje medzi stranami za sporné a ktoré za nesporné a oznámiť, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Väčší dôraz je práve kladený na zodpovednosť strany za jej vlastnú procesnú aktivitu (viď uznesenie sp. zn. 3CdoPr/5/2025 z 24.09.2025).

59. K námietke, že odvolací súd sa z hľadiska interpretácie § 458 ods. 1 OZ, na rozdiel od súdu prvej inštancie, dopustil extrémneho interpretačného excésu, pričom podľa dovolateľa správne mal zaujať rovnaký právny záver ako najvyšší súd v inej veci v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/202/2018 (publikovanom v časopise Zo súdnej praxe pod č. 33/2020), dovolací súd uvádza, že podľa § 393 ods. 3 CSP, ak sa odvolací súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozhodnutia obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu. Dovolací súd však v danej veci nezistil porušenie uvedeného ustanovenia odvolacím súdom, ktoré by malo znamenať naplnenie podmienok vady zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

60. Na rozdiel od veci tu posudzovanej, sa rozhodnutie sp. zn. 6Cdo/202/2018 z 29.01.2018 týkalo iných skutkových okolností i právnych súvislostí, keďže najvyšší súd v uvedenom rozhodnutí riešil prípad bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v hodnote dodaných vecí (kuchynská linka zhotovená v rodinnom dome žalobcu) ako aj v hodnote pracovných výkonov žalovaného zhotoviteľa a jeho zamestnancov. Najvyšší súd v uvedenom kasačnom uznesení zreteľne uviedol, že otázku výšky peňažnej náhrady odvolací súd neriešil, a preto ju nemohol pre neprípustnosť dovolania v tejto časti (vy)riešiť ani najvyšší súd. Len vo vzťahu k ďalšiemu konaniu Krajského súdu v Košiciach nasledujúcemu po zrušení jeho rozhodnutia, poznamenal, že „aj v prípade hodnoty vykonaných prác potrebných na zhotovenie kuchynskej linky, resp. jej demontáž, by táto mala zásadne zodpovedať obvyklej odmene za výkon rovnakých (obdobných) pracovných činností v danom mieste a čase“. Z uvedeného je teda zrejmé, že odvolací súd sa v tu posudzovanej veci napadnutým rozhodnutím od záverov najvyššieho súdu v

uznesení sp. zn. 6Cdo/202/2018 neodchýlil, preto ani neporušil § 393 ods. 3 CSP. To, že uvedeným rozhodnutím argumentoval súd prvej inštancie, čo opakovane zdôraznil dovolateľ, nie je v posudzovanej dovolacej veci relevantné, keďže predmetom dovolacieho konania je rozhodnutie odvolacieho súdu a nie súdu prvej inštancie.

61. Ako už bolo uvedené, napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nepredstavuje excesívne vybočenie pri interpretácii § 458 ods. 1 OZ. Dovolateľ vyvodzuje výšku bezdôvodného obohatenia zo zmluvnej ceny fakturovanej na základe Dodatku č. 16 z 31.03.2016, ktorý bol v konaní posúdený ako absolútne neplatný, pričom ide o cenu odvíjajúcu sa od zmluvy z roku 2006 uzavretej na základe verejného obstarávania. Samotná skutočnosť, že cena mala pôvod vo verejnom obstarávaní, bez ďalšieho nepreukazuje, že ide o cenu obvyklú v čase plnenia v roku 2017, a to ani s ohľadom na časový odstup, ani na zmenu zmluvných podmienok prostredníctvom neplatného dodatku. Zároveň je potrebné zohľadniť, že plnenie bolo poskytované na základe dodatku, ktorým došlo k pokračovaniu zmluvného vzťahu bez nového verejného obstarávania. Ak by za takýchto okolností bola výška bezdôvodného obohatenia určovaná priamo podľa ceny dohodnutej v tomto neplatnom dodatku, znamenalo by to faktickú akceptáciu ceny, ktorá vznikla mimo zákonného režimu verejného obstarávania, ako určujúceho kritéria pre rozsah náhrady. Takýto prístup by bol spôsobilý viesť k obchádzaniu pravidiel verejného obstarávania, keďže by umožňoval, aby cena dohodnutá v neplatnom právnom úkone mala určujúci význam aj pre určenie rozsahu bezdôvodného obohatenia. Za daného skutkového stavu preto odvolací súd nepochybil, keď neakceptoval zmluvnú cenu podľa Dodatku č. 16 ako bez ďalšieho určujúcu pre stanovenie obvyklej ceny v zmysle § 458 ods. 1 OZ.

62. Pokiaľ námietky dovolateľa ním vyvodzované z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP smerovali aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci z hľadiska interpretácie § 458 ods. 1 CSP, tak dovolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie pod vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP nespadá. Najvyšší súd už dávnejšie dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď prímernane rozhodnutia R 54/2012, 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, zotrval najvyšší súd aj v rozhodnutí R 24/2017.

63. K námietke o prekvapivosti napadnutého rozhodnutia dovolací súd uvádza, že pod „prekvapivým rozhodnutím“ sa v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu ako aj ústavného súdu rozumie rozhodnutie, ktorým odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, za rozhodujúcu považoval skutočnosť, ktorú nikto netvrdil alebo nepopieral, resp. ktorá nebola predmetom posudzovania súdom prvej inštancie. Prekvapivým je rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvej inštancie (porovnaj 3 Cdo 102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných „nových“ dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, pričom strana sporu v danej procesnej situácii nemala možnosť namietať ne/správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní. Taktiež Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „ústavný súd“) vo svojej judikatúre definoval tzv. prekvapivé rozhodnutie, o ktoré ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných zásadne odlišných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, pričom zároveň odvolací súd účastníkovi konania neumožní vyjadriť sa k jeho iným (odlišným) právnym záverom, teda účastník konania nemá možnosť právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné (II. ÚS 407/2016, I. ÚS 736/2016).

64. V nadväznosti na uvedené dovolací súd skúmal, či v tomto prípade ide o prekvapivé rozhodnutie. Podľa dovolacieho súdu dovolateľ nedôvodne namietal prekvapivosť či nepredvídateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Významné bolo, že v tu posudzovanej veci odvolací súd meritórne rozhodol napadnutým rozhodnutím až po tom, ako za splnenia podmienok podľa § 390 CSP v odvolacom konaní na prejednanie odvolania žalovaného nariadil pojednávanie, za účasti sporových strán vyslovil svoj predbežný názor, umožnil stranám sa k nemu vyjadriť, prípadne navrhnúť ďalšie dôkazy, vykonal

opätovné dokazovanie, ku ktorému sa strany vyjadrili (viď obsah zápisnice o pojednávaní č.k.41Cob/67/2023-494 z 27.06.2024). Za takejto procesnej situácie o prekvapivé rozhodnutie nejde.

65. Dovolateľ sa v dovolaní taktiež vyjadroval ku kontradiktórnosti konania, princípu formálnej pravdy, k právnej úprave o dôkazných prostriedkoch, dokazovaní, znaleckom posudku či odbornom vyjadrení odborne spôsobilej osoby, porovnávajúc ich z hľadiska zásady hospodárnosti konania. Tiež uvádzal východiská prijatých pravidiel civilného sporového konania z hľadiska základných princíпов podľa čl. 8 a 9 CSP. V tejto súvislosti vytkol odvolaciemu súdu, že oproti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktoré vyznelo v jeho prospech, toto zmenil a žalobu zamietol z dôvodu, „že nebolo vykonané znalecké dokazovanie, keď aj pre konanie pred odvolacím súdom platia tie isté princípy, zásady a pravidlá Civilného sporového poriadku, a teda aj koncepcia formálnej pravdy v civilnom procese? Rozsudok odvolacieho súdu túto koncepciu formálnej pravdy búra a aktívne sa stavia na ochranu žalovaného akoby slabšej strany v súdnom konaní...“.

66. K tomu dovolací súd, nadväzujúc na už vyššie uvedené dôvody konštatuje, že z napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu žiadny záver o absentujúcom znaleckom posudku (či odbornom vyjadrení odborne spôsobilej osoby) ako kľúčovom dôvode pre zamietnutie žaloby nevyplýva, takéto dôkazné prostriedky odvolací súd v súvislosti s novým posúdením sporu v rozsahu a z dôvodov odvolania podaného žalovaným, ani konkrétne nespomína. Iba v ods. 108 je uvedené vyjadrenie samotného (právneho zástupcu) žalobcu, podľa ktorého „by znalecké dokazovanie bol nehospodárny procesný úkon“. Odvolací súd pritom zreteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré nebolo možné vychádzať z rozhodnutia súdu prvej inštancie a jeho záverov, keď z odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia v ods. 97 a 98 vyplýva, že súd prvej inštancie vo vzťahu k nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia „dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň riadne neodôvodnením napadnutého rozsudku ohľadne priznaných kapitalizovaných úrokov z omeškania a v niektorých častiach odporujúcich si tvrdení súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku, považoval odvolací súd takýto postup okresného súdu za porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces“.

67. Všeobecné úvahy dovolateľa o tom, či a kedy súd má alebo môže nariadiť znalecké dokazovanie idú mimo rámca dôvodov odvolacieho rozhodnutia. Tvrdenie, že odvolací súd rozhodoval nevyvážene, neprípustne chrániac žalovaného akoby slabšiu stranu, je nepodloženou domnienkou dovolateľa založenou zjavne len na nespokojnosti s neúspechom v odvolacom konaní. Dovolací súd uvádza, že samotné podanie žaloby neznamena právo žalobcu na úspech v konaní, a to, že odvolací súd ako súd druhej, vyššej inštancie môže prehodnotiť prvoinštančné rozhodnutie, predsa vychádza zo systému opravných prostriedkov v civilnom sporovom konaní, zakotvených v Civilnom sporovom poriadku. V tomto smere bolo neprípustne odôvodnené dovolanie aj v časti, v ktorej dovolateľ argumentoval rozhodnutím súdu prvej inštancie a jeho dôvodmi, keďže predmetom dovolania môže byť výlučne rozhodnutie odvolacieho súdu a nie súdu prvej inštancie (§ 419 CSP). Ani v tejto časti nebolo možné konštatovať porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces a teda uvedenie takých dôvodov, z ktorých by bolo možné vyvodiť prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP.

68. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Dovolací súd zároveň uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Skutočnosť, že dovolateľ mal na vec odlišný názor a že rozhodnutie súdu nebolo odôvodnené podľa jeho predstáv, nezakladá vadu podľa § 420 písm. f) CSP.

69. So zreteľom na vyššie uvedené [k nároku pod písm. a)] možno uzavrieť, že zo strany dovolateľa nebol preukázaný nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorým by bol vylúčený z uskutočňovania jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na

spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd preto dovolanie žalobcu v tejto časti ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

b) K nároku na zaplatenie penalizačnej faktúry

70. V ďalšej časti dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z dôvodov týkajúcich sa konania odvolacieho súdu, ktoré vyústilo do rozhodnutia o zamietnutí aj zvyšného nároku žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania 34 508,03 eur podľa penalizačnej faktúry č. F17004433. Ani v tejto časti dovolací súd nedospel k záveru o prípustnosti a tým aj dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Vyššie uvedené dôvody, východiská a závery odvolacieho súdu týkajúce sa posúdenia námietok dovolateľa o arbitrárnosti, prekvapivosti a nedostatočnej odôvodnenosti napadnutého rozhodnutia, ako neprípustných a nedôvodných, obdobne platia aj pre túto časť dovolania.

71. Dovolací súd dodáva, že porovnaním obsahu spisu so zisteniami prijatými odvolacím súdom, nebolo možné dospieť k záveru o tom, že by jeho posúdenie rozporuplného spôsobu uplatnenia tohto nároku žalobcom, s konštatovaním o neodstránení nezrovnalostí, nemalo základ vo vykonanom dokazovaní. Preto nebolo možné považovať za opodstatnenú dovoláciu námietku o svojoľnosti záveru odvolacieho súdu, „že by v priebehu celého súdneho konania žalobca skutkovo vymedzil, z ktorých konkrétnych faktúr, za aké obdobie, v akej úrokovej sadzbe a v akej sume si vyúčtoval úrok z omeškania. Pokiaľ teda žalobca neopísal rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa uplatneného nároku na zaplatenie kapitalizovaných úrokov z omeškania a ešte k tomu priložil do súdneho spisu dve odlišné tabuľky - špecifikácie úrokov z omeškania, ktoré vzájomne nekorešponujú vo vyúčtovanej sume úrokov z omeškania, ani nie sú zhodné vo faktúrach, z ktorých je úrok z omeškania účtovaný, žalobca nemôže byť v konaní o zaplatenie úroku z omeškania z tohto dôvodu úspešný“. Odvolací taktiež v napadnutom rozhodnutí (ods. 125 a nasl.) zreteľne vysvetlil, že pokiaľ súd prvej inštancie pôvodne nárok žalobcovi priznal, toto svoje rozhodnutie zrozumiteľne a bez vnútorných rozporov neodôvodnil, čím znemožnil žalovanému relevantne reagovať prípadnými odvolacími námietkami na všetky podstatné skutočnosti. Odvolací súd pritom sám zopakoval dokazovanie aj k nároku na úroky z omeškania, v rámci ktorého žalobca nevyužil možnosť v odvolacom konaní vysvetliť a odstrániť viaceré nezrovnalosti pri uplatnení tohto nároku a preukázať jeho dôvodnosť. Odvolací súd riadne ozrejmil, že žalobcu vo vzťahu k tomuto nároku zaťažovalo primárne bremeno tvrdenia (špecifikácia nároku) a následne dôkazné bremeno (preukázanie nároku), ktoré neuniesol.

72. Namietaný procesný postup odvolacieho súdu, výsledkom ktorého bolo zamietnutie žalobcovho nároku na úroky z omeškania podľa predmetnej penalizačnej faktúry, preto dovolací súd nepovažoval za arbitrárny a v rozhodnutí za náležite neodôvodnený. Relevantné bolo, že samotná penalizačná faktúra uvádzala len výslednú sumu, ku ktorej žalobca postupne v konaní produkoval rôzne vzájomne nekorešponujúce tvrdenia a dôkazy, pričom tieto nezrovnalosti a rozpory neboli ním riadne odstránené ani v rámci zopakovaného dokazovania pred odvolacím súdom, hoci žalobca mal k tomu vytvorený dostatočný priestor, ktorý nevyužil. Odvolací súd zreteľne vysvetlil, že doložená listina na č.l. 140 na penalizačnú faktúru ako jej údajnú prílohu neodkazuje, zhodná je len výsledná suma, pričom obsah tejto listiny spochybnil samotný žalobca výpočtovou tabuľkou úrokov s inou výslednou sumou na č.l. 371, k čomu sa odvolací súd osobitne a podrobne v napadnutom rozhodnutí vyjadril v ods. 125. Dovolací súd ani v tejto časti v namietanom procesnom postupe odvolacieho súdu nevzhliadol nedostatky takej intenzity, ktoré by predstavovali zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP, pričom prostredníctvom dovolacích dôvodov ani nemá možnosť akokoľvek prehodnocovať skutkové závery prijaté odvolacím súdom (§ 442 CSP).

73. Pokiaľ v tejto časti dovolateľ vytýkal odvolaciemu súdu, že v rámci odvolacieho prieskumu mal neprípustne prekročiť svoju viazanosť odvolacími dôvodmi žalovaného, čím mal porušiť právo žalobcu na spravodlivý proces, tak dovolací súd ani takúto vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil. Už odvolací súd jasne vysvetlil v napadnutom rozhodnutí, že považoval odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, napadnuté odvolaním žalovaného, za nepreskúmateľné z dôvodu nedostatočného odôvodnenia. Odvolací súd to explicitne vyjadril v ods. 125 a 130, pričom výslovne uviedol, že

„takýmto postupom súd prvej inštancie znemožnil žalovanému prípadne relevantne reagovať odvolacími námietkami na všetky podstatné skutočnosti ... následkom čoho odvolací súd považoval za potrebné dokazovanie ohľadne uplatneného nároku na úroky z omeškania zopakovať“. Za takejto procesnej situácie odvolací súd v tejto časti v podstate napravil (nahradil) postup súdu prvej inštancie a nemožno žalovanej strane opodstatnene vytýkať, že už v odvolaní proti takému prvoinstančnému rozhodnutiu, trpiacemu vadou zmätočnosti z dôvodu nedostatočného a nepreskúmateľného odôvodnenia, nebola jej procesná obrana viac špecifická. Pritom odvolací súd konštatoval, že žalobca neunesol sekundárne nielen svoje dôkazné bremeno, ale primárne predovšetkým to, že žalobca čo do uplatneného nároku podľa penalizačnej faktúry ako predmetu konania, riadne (jednoznačne, špecifikovane, bez vnútorných rozporov) „skutkovo nevymedzil uplatňované úroky z omeškania“ (ods. 131 odôvodnenia), a ďalej, že ani z jeho vyjadrení nevyplýva „že by v priebehu celého súdneho konania žalobca skutkovo vymedzil, z ktorých konkrétnych faktúr, za aké obdobie, v akej úrokovej sadzbe a v akej sume si vyúčtoval úrok z omeškania ... teda žalobca neopísal rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa uplatneného nároku na zaplatenie kapitalizovaných úrokov z omeškania...“ (ods. 128 odôvodnenia). Dovolateľ v tejto súvislosti v dovolaní cituje celé pasáže zo svojich vyjadrení a prednesov v konaní pred súdmi nižších inštancií, čo na uvedený záver odvolacieho súdu, opierajúci sa o obsah spisu a výsledky dokazovania v odvolacom konaní, nemá žiaden vplyv.

74. So zreteľom na vyššie uvedené [k nároku pod písm. b)] možno uzavrieť, že zo strany dovolateľa nebol preukázaný nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorým by bol vylúčený z uskutočňovania jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd preto dovolanie žalobcu aj v tejto časti ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

75. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci vyvodzoval primárne z ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP, eventuálne aj podľa § 421 ods. 1 písm. a), c) CSP. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje odvolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (§ 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v takom prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

76. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, resp. ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V dôsledku spomenutej viazanosti odvolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

77. Dovolateľ v súvislosti s námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom formuloval dve základné otázky : 1/ „Je, prihliadajúc na zásadu kontradiktórnosti konania a koncepciu formálnej pravdy podľa CSP, za každých okolností nevyhnutné, aby všeobecné súdy vykonali vo vzťahu k ustáleniu výšky peňažného nároku titulom bezdôvodného obohatenia znalecké dokazovanie podľa § 207 CSP alebo prinajmenšom dokazovanie v podobe odborného vyjadrenia odborne spôsobilej osoby podľa § 206 CSP, alebo si môže súd v konaní na základe iných dôkazov (listinné dôkazy, tvrdenia strany sporu a pod.) ustáliť výšku tohto nároku aj sám, čiže bez vykonania dokazovania podľa § 207 CSP alebo podľa § 206 CSP, ak žiadna zo strán sporu nenavrhol vykonať dokazovanie podľa § 207 CSP alebo podľa § 206 CSP?“ a 2/ „Je odvolací súd v zmysle ustanovení § 380 ods. 1 CSP o viazanosti odvolacieho súdu dôvodmi odvolania oprávnený nariadiť súdne pojednávanie a vykonať dokazovanie vo vzťahu k otázke skutkového stavu v časti, ktorá nebola napádaná odvolateľom v ním podanom odvolaní

a zároveň v rozhodnutí o odvolaní vo vzťahu k tejto otázke skutkového stavu ignorovať všetku dokumentáciu predloženú druhou zmluvnou stranou (tej, ktorá sa neodvolala proti rozsudku súdu prvej inštancie), ktorá bola postačujúca pre priznanie požadovaného nároku žalobcovi zo strany súdu prvej inštancie ?“

78. Dovolací súd aj vzhľadom na celkové vyznenie, význam týchto dovolacích otázok v kontexte s obsahom dovolania konštatuje, že dovolateľ v súvislosti s dovolacím dôvodom uplatneným podľa § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP, vyjadril nespokojnosť s posúdením (ne)úspešnosti unesenia dôkazného bremena v konaní na strane žalobcu.

79. Po preskúmaní obsahu dovolania z hľadiska jeho prípustnosti podľa § 432 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP, dospel k dovolací súd k záveru, že dovolanie ani v tejto časti nie je prípustné. Dovolací súd v tejto súvislosti primerane odkazuje na časť odôvodnenia tohto rozhodnutia k prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a opätovne konštatuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od posúdenia, či žalobca uniesol dôkazné bremeno ohľadom výšky bezdôvodného obohatenia a kapitalizovaných úrokov z omeškania. Odvolací súd založil svoje rozhodnutie výlučne na konštatovaní, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno čo sa týka preukázania výšky bezdôvodného obohatenia (ods. 122 a nasl. odôvodnenia) a rovnako tak preukázania uplatnených kapitalizovaných úrokov z omeškania (ods. 125 a nasl. odôvodnenia).

80. Dovolací súd si plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by pri posudzovaní dovolania uplatňoval prílišný formalizmus. V rozpore s týmito princípmi ale nie je prístup majúci na zreteli, že ustanovenia CSP vyžadujú istú mieru formálneho a obsahového vyjadrenia dôvodov, z ktorých sporová strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Vymedzenie prípustnosti žalobcom podaného dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP a eventuálne aj § 421 ods. 1 písm. a), c) CSP, však neobsahuje označenie takej právnej otázky, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

81. Súbežné uplatňovanie dovolacích dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP pri zodpovedaní rovnakej otázky je taktiež zo svojej podstaty vylúčené. Nemožno súčasne tvrdiť, že odvolací súd sa napadnutým rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (podľa písm. a/), ako aj že predložená dovolacia otázka ešte nebola dovolacím súdom ustálene vyriešená (podľa písm. b/) a tiež, že totožná otázka bola dovolacím súdom v jeho doterajších rozhodnutiach vyriešená rozdielne.

82. Dovolateľom naformulované otázky (vyššie citovaná prvá a druhá otázka) však nesúvisia s právnym posúdením danej veci a od ich vyriešenia nezáviselo rozhodnutie vo veci samej. Dovolateľ v ich rámci vo svojej podstate napáda procesný postup odvolacieho súdu týkajúci sa procesu dokazovania a jeho hodnotenia, čo nepochybne tvorí skutkovú rovinu rozhodovania a nie nesprávneho právneho posúdenia veci.

83. Dovolací súd zdôrazňuje, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolateľ považoval za nesprávny právny záver odvolacieho súdu konštatovanie o neunesení dôkazného bremena vo vzťahu k preukázaniu výšky bezdôvodného obohatenia a výšky kapitalizovaných úrokov z omeškania. Prijatie uvedeného záveru odvolacieho súdu nebolo výsledkom aplikácie, či interpretácie konkrétneho ustanovenia právneho predpisu, ale bolo výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov odvolací súd viedli k prijatiu tohto rozhodnutia. Argumentácia dovolateľa musí byť prispôbená tomu, že dovolanie opierajúce sa o dovolací dôvod podľa § 432 CSP je zamerané výlučne na riešenie právnych otázok, ktoré sú významné aj pre rozhodnutie konkrétneho sporu, čo znamená, že nesmie ísť o otázky hypotetické, prípadne akademické.

84. Rozhodnutie odvolacieho súdu teda nezáviselo od dovolateľom naformulovaných otázok. Ide o oponovanie záverom odvolacieho súdu o neunesení dôkazného bremena žalobcom, čo predstavuje namietanie postupu súdu v procese dokazovania, pričom spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov súdom a jeho výsledok predstavuje skutkovú rovinu posudzovania sporu. V tejto súvislosti dovolací súd opätovne poukazuje na ust. § 442 CSP, podľa ktorého je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Z toho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní.

85. Aj zo skoršej judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolací súd nie je treťou inštanciou (tzv. skutkovým súdom), a preto sa ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a z tohto hľadiska ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania (viď 5Obdo/69/2016, publikované pod poradovým č. 25 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2017).

86. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ nevymedzil dovolací dôvod uplatnený v zmysle § 421 ods. 1 CSP spôsobom, ako vyplýva z § 432 ods. 2 CSP. Je tak nepochybné, že v dovolaní žalobcu absentuje zákonom požadovaná náležitosť, t. j. dovolací dôvod v ňom nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 CSP, pričom absenciu uvedeného považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania.

87. Podľa § 447 písm. f) CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

88. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže nie je daná procesná prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP, ani podľa ust. 421 ods. 1 CSP, dovolací súd dovolanie žalobcu podľa ust. § 447 písm. f) CSP ako celok odmietol.

89. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania v prípade odmietnutia dovolania najvyšší súd nemusí odôvodňovať (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

90. Rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.